

250 Ft

(kötőmű és címlapot egyetért)

Ha volt, lesz még pár sora. –
Minden költő utolsó sora
mégiscsak a fögsora.

Vigasz

Lárai Eszter 1963-ban született Budapesten. 1987-ben szerzett diplomát a JATE matematika szakán. 1989-től 1996-ig az Egyesült Államokban élt, hazatérése óta tanításból tartja fenn magát, és itthon kezdett komolyabban foglalkozni a versírással. Több folyóiratban, köztük az Ezredvégben is, folyamatosan publikál. Ez az első önálló költés.

Ahogy egy rádióinterjúban mondta, számára a szabadság megilletének egyetlen lehetséges formája a versírás. Ars poética: a versformából annyi fontos, amennyi tartalomná lényegül, és a tartalomból az a fontos, ami formává szilárdul. Versformáit gondosan megválogatja a kötött formákat verseihez időmérté, szabdalverseinek sajátos ritmusokat talál.

LÁRAI ESZTER

Idő-gettó

VERSEK

Z-füzetek/92

LÁRAI ESZTER

Idő-gettó

VERSEK

BUDAPEST

Z-füzetek/92

**Sorozatszerkesztő
SIMOR ANDRÁS**

**Fedélterv és tipográfia
JORDÁN GUSZTÁV**

**Készült a
Nagy Lajos Alapítvány támogatásával**

© Lárai Eszter

(költőknek és olvasóknak egyaránt)

Fia volt; lesz még pár sora. –
Minden költő utolsó sora
mégiscsak a fogsora.

Vigasz

Lárai Eszter 1963-ban született Budapesten. 1987-ben szerzett diplomát a JATE matematika szakán. 1989-től 1996-ig az Egyesült Államokban élt, hazatérése óta tanításból tartja fenn magát, és itthon kezdett komolyabban foglalkozni a versírással. Több folyóiratban, köztük az Ezredvégben is, folyamatosan publikál. Ez az első önálló kötete.

Ahogy egy rádiónyilatkozatban mondta, számára a szabadság megélésének egyetlen lehetséges formája a versírás. Ars poeticája: a versformából annyi fontos, amennyi tartalommal lényegül, és a tartalomból az a fontos, ami formává szilárdul. Versformáit gondosan megválogatja: a kötött formákat verseihez idomítja, szabadverseinek sajátos ritmusokat talál.

Letölthető:

[\[PDF formátumban \]](#) [\[EPUB formátumban \]](#)

I

panasz

panasz

A hálószoza mennyezet

egyszemélyes ékezet
fejünk felett

A növekedésről

hipp-hopp
felnöttek lettünk
most másképp viseljük egymást

eddig sikongattunk
túlzsúfoltuk a teret karéj-kacajokkal
minden lakást kinőtünk

most minden stagnál
van egy túl-jólberendezett lakásunk
ami túlnőtt rajtunk

Es mi csak állunk némán bámulunk
plafon felettünk plafon alattunk

Fél füllel

Szoprán szólam mezei valóság
hozzád szóltam csak fél füled fülel
miből vagyok nem metsz és alakít
pillám hozzám önnön robajodtól
messze settensz eltűnsz közelemben

Maradnánk így az idő nem időz
brutális nyár után a szeles ősz
visz tovább mint hullámvasút horrort
ínyenceknek nyugtatóként kapjuk
a tudatot hogy van végállomás
előbb-utóbb egyikünk majd kiszáll

Szívtelenek

Súlyos vádak, kanyargó érvek lejtenek
rejtelveimbe. Két szó közti síri rés
lesz röpke menedék, amint a pásztázó
szavak át- meg átvilágítanak

Almomban egy

elhízott mondatod
tekeredik körém
a szája kitátva:
az én fejem a pont

Már egy éve

Már egy éve nem gondoltam rád
vajon mi is lehet veled
nem vettelek emberszámba
minden fogam kinevetett

Öt év sűrű óráiban
kergettük igen-nemekbe egymást
most hígabbak lettek a pillanatok
nem löknek ki magukból
újabb vemhes tapasztalatot

Az utolsó éjszakán még lazán
aládhazudtam magam
az alja voltam egy régóta
hangtalan záródó koporsónak

És láttam magamat; fölöttem lebegtem
mint halálközeiben a testükből kilépők
Üvöltöttem: Elvesztettelek!
Nem hallhattál, igent mondtál: a végsőt

Emlékezés

Ó, e kusza téridőben
vajon merre tekeregsz

(Emlékké darál emlékezet
hajdan épkézláb hústömeget

Fényképpé degradált a gép
könnyű tépni: nincs semmi tét...

Minden árnyék amíg kopogtat
lesi: belőlem még mit lophat)

Ó, e kusza téridőben
vajon merre tekeregsz
Simultam volna hozzád
síkjához az egyenes

Mulasztás

Elterül az éjszaka a csöndben
csók vacog remegő tenyeremben

Elfújom öt évnnyire vissza
rád talál tapad ajakadra

Meglepődsz egy különös enyhe áramlat
melegít köszönöd a napsugaraknak

Én vagyok amit mulasztottam
pótoltam vízjelem sorsodban

Mese egy árnyról

Egy fának nem volt árnyéka
Mondta: legyek én az árnya

Árnyék lettem; vetület
Levedlettem színemet
Rajtam figyel magát a fa
És nagyon elégedett

Az árnyéknak nincs árnyéka

Tékozlók II

„A fiúk hazatérnek
A lányok soha.”

A lányok szemük kék egében
mossák tisztára arcukat
minden éjszaka titokban.

Minden reggel felkelnek egy ágyból
– fehér abroszarccal
kökényes szemmel –
ahol csupán vendégek voltak.

Kőmíves Kelemenné titkos vágya

Bárcsak befalaznál egy pillanatot
ott éghetnék mindörökké
mint égve felejtett villanykörte
én Kőmíves Kelemenné
élted legédesebb pillanatában

Sikoly

Behatoltál házamba
felfeszítetted a zárat
kifeszítetted az ablakokat
leporoltad gondolataimat
elvakartad vágyaimat
Pucér lettem
védtelenebb vagyok
mint egy kurva

Esti mese

Mondjad édes oly mellékes
mondd galambom amíg alszom
mondjad kincsem nincsen ingyen
mondd tubicám jaj, hurrikán
mondod picim nincs is Pirim!
mondod rózsám hányjuk rozsdánk!
mondd már édes idő véges
mondjad drága bye-bye bája

Egy csók története

Szánkban izmosodik a csönd
lábunk mélyülő éjszakába gázol
az árva utcalámpa
lódítja utánunk árnyunk
nyúlánk mint serdülő ígéret

Korosodó modor bodorította szócsokor
hull a hamvába holtra:
amíg készülödtél a csókra
sunnyiban eleredt az eső

A tilosban

A véletlen és asztalhiány ültetett mellé
– meg a legalább ötven év távolsága, védelme –
egy kólára, e férfiatól dús kocsmában.
Kint eső, bent csak füstfelhő,
hát azért se leszek megzavarodva.

A felesége halálával kezdte,
majd egy élettárs, úgy két évre,
és engem meghívna valamire.
„Köszönöm, nem. Megyek egy előadás félére, vagy mire.”

„De igen. Mindenképpen. Már meg ne sértsen!”
Egye fene. Húsz perc olvasás helyett egy kis életismeret.
Öt perc se telt bele, kérdi, szabad vagyok-e ma estére.

„Ma este előadás!” „Holnap?” „Holnap valami más!”
„Na és a hétvége?” Kérdő- és felkiáltójel villog bal és jobb
szemében.
„A hétvége India! Ha nem jön be, megyek az Antarktiszra!”
De ettől se volt megzavarodva.

„Akkor majd máskor, jó!” Azért írjam le a címét.
„Rendben.” Egy kóláért azért némi reményt.

A kóla mért az én számban keserű?
Hát essen! Mosson tisztára az eső!

Love Song

Ó, drágám, én úgy vagyok
olyan nagyon szeretlek
csakis terád gondolok
amíg mással kefélek

Ó, drágám, én hol vagyok
olyan nagyon hiányzol
mint időnkől az a tér
mit elfoglalni látszol

Ó, drágám, én úgy vagyok
olyan nagyon szeretlek
csakis terád gondolok
amíg veled kefélek

Ó, drágám, én hol vagyok
olyan nagyon hiányzóm
mint időnkől az a tér
mit elfoglalni látszom

Ígéret

Mondataid összecsomóztad
mondván: Ariadne fonál
Elindultál labirintusodban
ígérted: megtalállak

A csomók pontokká töpörödtek
nem kötnek – elválasztanak
Eltévedt földigiliszták
kenődnek a talpam alatt

Halottak napján

Elfeküdtél, mint egy mínuszjel
csak problémák maradtak utánad
feladtad: gondolkozzam ingyen
eszem vágjon: téged borotvállak

Hajad, szakállad egyre nő
kuszább, mint legvadabb álmod
csak a kereszt a sírkövön
képezi pozitív megoldásod

Hiába mind a sok tanács, látod
mondatok könnyen oldódnak
felvizezett vörös borban
de szívemet még mindig formálod:
két egymást fürkésző kérdőjel
megtelve rémült figyelemmel

Elhagytál – fénysugár a múltat
Vagyok: fény nélküli árnyék

Nagynénim naplójából

„A férfiakra mindig sanda szemmel nézek
Pöttyös-Panka koromtól szemmel vetkeztetem őket

Legjobban egy zsidó-fekete fiú tetszett
Akit a szomszédasszony nem szült volna meg
Gondoltam: hát primán kereszteződnek a vétkek
Csak a szerelem vetkeztet le minden előítéletet
S a tiltott gyümölcs mily arányos bronzbőrű szépség

Asszonykoromtól felépítem őket
Így lesz belőlük Déva vára
De sajna mindig összedülnek:
Nem hagyom hogy befalazzanak”

honvágy(1)

Honvágy

A beton-kőtenger hullámzása
tömény-szürke sugárzása
nem szabadul befelé halad
szublimálódik tompa közönybe
Bandukolva az n-ik utcában
szemétkosárba reked tekintetem:
zöld barna sörösüvegek
tespednek egymás hegyén-hátán
begyes hólyag-fiókák
két-két deci eget
fojtva magukba

Egy városról

Elolvastam házaidat
beszippantottam utcáidat
parkjaidban heverésztem
Álmaidat megértettem
zsebre tettem nem értelmeztem
Fotókat természetesen nem készítettem

Az utcán, parkban, tereken, stb.

Álmaimat bárhova elhajíthatom
nem látszanak tehát nem szemetelek

tehát büntetést se fizetek
Bánataimat is elhajigálhatom
sőt kedvteléseimet apróbb kis örömeimet
Nem látszanak Nem fizetek
Büntetlenül elhagyhatom minden egyes részletemet

Szilveszter New York-ban

Lányok és fiúk
fiúk és lányok
hontalanok

Magyar, német, orosz,..., spanyol
szótagok
bugyognak elő
a prostituálttá gyötört
amerikai nyelvből

Mintha csak identitásunk
függene tőle
szinte kényszeresen
öklendezzük föl
az újhazában fölhalmozott
immigráns élmény-cafatokat

Füstcsóva tekeredik tüdönkből
az alacsony plafonba ütközve
magányos pálmaként fölénk telepedik
Mi így varázsolunk: Californiát, Floridát

Újév hajnalán

New York, hajnal három
csönd- és hótakaró terül az east village-i utcákon
újév hajnalán ez, bizony, szokatlan
rend bontói jövünk, perdülünk kapualjban
e részeg éjszakát kettétörjük középen
tudni vágyjuk: e város mit titkol metró-eres szívében
s lesz-e számunkra hely – ha kell – e felhőkarcoló parkban?
A zshivajt metsző hang hasítja
ami fura: kétes a hangforrás helye
az utcára, pár perce, nem lépett egy ürge se
kapualjban fridzsider levedlett papírmáséja:
egyszemélyes hálófülke, gazdája fekete
valaha nő, most fekete fogpiszkáló
csakis a crack röpíthette ide

szúrós szózápor nonstandard Englishben
a hangsúlyokban vijjog lényege:
Éjfél elmúlt, és ő, bizony, aludna
Csendháborításért panaszt emel
Nem pusztulunk innen, rendőrrel vitet el
És látszik, amit mondott, komolyan gondolja
hát tovább egy házzal, most nem jó józanodni
kezemben sör – három dollár palackja
a lapostetőre helyezem – kétszáz kilokalória
pár hangoskodó kompenzációja

Hóvihar Amerikában

Mondtam: megfagyok a hóviharban
Fogadjál be a kocsidba
Röpíts el az első bárig
Ez kötelesség Amerikában

Kínai az istenadta
Kukkot se tudott angolul
Fordítottam kéz-láb nyelvre
Kis magyarral fűszerezve
„Bazmeg, bar, bár, bar, bár, bar, bár”

Bepördültem a kocsiba
Értette vagy nem értette
Sok év élet – angol: szó se
Ez az élet ütődöttje

Süvölt a szél, fehér minden
Vörös neon: *Coors Lite* ingyen
Látod, ez az, amiről beszéltem
„Bar”, még jó, hogy teremtett az Isten

Kilöveltem a kocsiból
Köszönet – nem érted: nincsen
Befordultam a kocsmába

Egy kínai tán megtanulta
mi Amerika és a kocsmá

Egy indiáról

Még a zoknijában is csönd bűzlik,
mégsem képes megszabadulni tőle.
Es a ruhája béléseiben, szegélyeiben is

A város lánya vagy és beton mindenütt
Hontalanok tudják mért kőkemény fejük

Ha elalszom örökre hadd legyek nyugodt
Van paplan alattad és elfér rajt húgod

Könnyek és kavicsok

Elkorhadok mint egy sámli
Citromízű lesz a csókom
Vitaminért nem kell többé patikába járni

Könnyeim is kövesednek
Vízkeoldót hozz szemembe
Nem akarok könnyek helyett kavicsokat hányni

A szívem is nehezedik
Súlyosabb mint kiló arany
Vigyed el a zálogházba; a melegért kell fizetni

Csecsemőgyilkosság

„nem bánom ha felpofoz
nem bánom ha üt ha ver
ha pinámba csikk hever

anyám is botozta sors
apja majd a férje verte
tán a sírba kiheverte

és hogy mindezt mi okoz
ki gonosz és mért pofoz
zsarukám, maga se ezt nyomoz

lánynak született szegényke
jézuska lett vőlegénye
remélem hisz azt Ígérte
angyalka nincs ütve-verve”

Csendélet

A szépségét árulta és a kislabdáját
Csurom egy kölyök volt zokszó nélkül

Egy aggastyán ült mellé csöndjét osztotta meg vele
A közelben egy ötforintos hallgatózott

Mese

Álmodik álmában
kőpárna fejében
tükrök erdejében

kőpárna oly nehéz
tükrözik a tükrök
félelem iszapjába

merül a kő a kemény
párnája sincs álmában
Álmodik álmában

hönvág(3)

Amíg a készlet, tart

Szöges ellentétek
mosoly-ügyelet
szögesdrótkerítés
feszül feszület
mindkét oldalon egy
próba haláltánc
mielőtt megbéklyóz
halállánc
Túlélők rikkantják
ki a drótozókat
mosoly-szünet helyett
Új Mosolyvegyület!
– amíg a készlet tart –

Múlt-hozam

Mindenki már azt hitte
a háborúknak vége
jelenidők függönye

jó múlt-szigetelésre

de múltunk csak csordogál
bebúvik kis résekbe
szép új világ földkérgét
kajánul megrepesztve

Hölgyeim és Uraim erre tessék

Ó, milyen szép a Hősi Halál
felülnézetből
– a hősi halott értékeit
csakis a férgek értékelik –

De Én is hadd lám, ó, milyen szép
a Hősi Halál nagyítóval
pont ebből a szögből

– *i* –

(„..... *my*
mother hoped that
i would die etcetera”
e.e. cummings)

Boldogan mennek a háborúba
lelkesen menetelnek a sorok

Diadabttas e világ mert győzni fog
maga felett

amit e vers most
nem tesz meg

– *ii* –

Mint az élet
(ami nem tehető zárójelbe)

és a halál
(ami szintúgy nem)

felejt

egymást

úgy felejtjük
(amikor)

élet-halálról van szó

Vers-váz

Az a nap
perc, pillanat robbanása
az összekulcsolt terv
szabdalt kezek magánya
kezek, szétszórva itt-ott
megfosztott utolsó imától
rémület, révület szemében
aki most téged gyászol
nem volt ott senki ki tudta
ez lesz az utolsó napja
sanda, profit-termő népség
nem lesz soha többé sansza
Manhattan, szívedet zúzták
vagy két tépő fogad?
állkapsod volt-e a Wall Street?
– most DNS mintákat ad –
itt örölték a zöld pénzt
itt zúzták halomba
nyugdíjasok nyugodt álmát
virtuális vagyonkáját
a kábel-erekben pénz folyt
pénztől lüktettek a tornyok
véres lett a szíved
terméketlen vér folyt
betört ablakú házak
kirándult vállú házak
pár nap; öregek lettek
és végleg összerogytak
Átkozott-e ez a város?
Isten rühell minden tornyot
és hány betört orrú álom
tapad itt egy dollárhoz
hány a megtört hátú öreg
kit nem méltat senki filmre?
Három napja nézlek báva rémülettel
összekulcsolt kézzel törődött figyelemmel
a világ széléről írok
amit Te így hívsz: the rest of the world

Diszkrimináció a Halálban

halottak Afganisztánban
halottak New York-ban
halottak Boszniában Szomáliában...
És jönnek a halottsiratók
dicsőítik a halottakat
lebilincselő szavakkal
(hősök, áldozatok, megváltók, mártírok)
hasonlat-bérlőkké válnak egyes halottak
a hasonlat egyik szárnya az övék
a másikon veszekedjenek a kimaradtak
majd metaforákká válnak
füstölgő felkiáltójelekké
égreszegeződő mutatóujjakká
jelzőtüzekké
amik a veszélyt mutatnák
de kanonizálják a metaforákat
egyeseket felékesítenek szószobrokká avatnak
mások madárijesztők rég feledett mezőkön
 halottgyártók
 halottimádók
 halottgyalázók
 miért osztályozzátok a halottakat?
– a feketék szerint a halottak fölszabadulnak –

A lépés

*„Én sirattak csak torony”
Kucka Péter: A torony*

Ugyanúgy lesz minden
mint azelőtt volt
 a lépés
a tizedik vagy ötszáznegyvenkilencedik otthonodtól
valaki szól, hátulról
 rád lő
vagy robban az ég feletted
a molekulák megbolydulnak
életed morzsái szétszóródnak
nincs múltba átívelő mozdulat
nincs életedet lepergető film
nincs bűn és megbocsátás
nincs hozzácsatolt utolsó emlék
 mert nincs időd
csak a kábult tér egy hasadéka
megtelt tudatlansággal –
ember vagy: lélegző szövet
a föld éhes; kell neki a friss tápanyag

kell neki a rothadásból szövődő épület
a torony
tán magasabb lesz mint az ember
Ugyanúgy lesz minden
mint azelőtt volt
a lépés

Havazás

Az idő leparkol

Nincs több zaj kocsiberregés
könnyörtelen ütközetek

Mindent elfed a fehérség
kábasága Tompa hóhullásba
feledkezik a táj

Gyorsuló idő

tűnik a téma
fut vele a vers
gyorsul az idő
engem is felejts

mert ott nő egy gomba
a platánfa alatt
ő még szaporodna
e lyukas ég alatt

Keresztútnál

Ezer út előttem
melyiket válasszam
melyik macskakövet tépjem

merev húrjai az arcnak
zárt sötétje a gitárnak
katakombák

melyik utam járjam
melyik húrom tépjem
melyik versem írjam:

naiv, töredezett szavak
vésve téridőből
Buddha szobor

afgánok lőnek
franciák robbantanak
tűnik

időről
időre
Szapphó

lehelete

Idő-gettó

Perc intervallum
tapogat hevenyészve
lezárja magát

II

Komi-tragédia

Elindult egy egyenlet
megoldani magát
baj csak az hogy kettenlett
ki megoldásra vár

Kommunikáció

Nézd ezt a behorpadt, rozsdás éjszakát

ezt a kis mutáló semmiséget
mely, mégis, még éjebb feketelyukból
lüktet életjeleket

Ijedség

elférnek a farzsebedben
kandikáló kendőcskének

Szapphó feltámad

Férfiak,
szeretkezni
szeretkezni kéne
Döfjetelek át
szögezzetek
vissza e földre

Vallás

Félek
langyosan lusta vagyok mint egy megkezdett vasárnap
áthullámzom ezt a napot is
lebegek akár egy kéretlen múzsa
Pedig féreg vagyok
állandó átalakulásban oly szemérmesen
beágyazódva a matériába
hogyan testemmel becézem
rejtőző szellemem
Istenem, kívül vagy belül – Egyremegy
Amíg tegezhetlek elvarázslom
félelmem

Az-naposság

Ma nincs semmi különös

Történet van.
Belesimulok,
mint síkjába az egyenes.

Néha kifakadok
a jelen-lét üres pórusain,
mint egy megveszekedett
pattanás.

Ekkor helyt-állok.

Maradok.
Amíg lehet.
Maradok,
míg a lomha
tovább-taglalódás
vissza nem szippant
soronkövetkező dekorációnak
az idő fehér mandzsettáira.

Óvatlan pillanat

Egy dzseki süvített el közelemben
szférámból horzsolván csipetnyit
egy ifjú volt: széles vágyakra felfeszítve
nem vette észre: betört körömbe
Kiittam álmát felhörpintettem mosolyát
amint haladt tovább töretlen hittel

Mese egy óráról

Még ebbe a drága édes órámba is
beparkolt ez a filigrán krampusz
csak úgy fröcskölte magából
a kérdő- záró- felkiáltójeleket
Arca csurom rongy volt ki kellett facsarnom
megköszönte mikor leült helyemre
és most mikulásként szervírozta nézeteit
A mikulásokkal sosem tudtam mit kezdeni:
csörömpöltem meghatódottságomban
Mikor elrobogott gondoltam:
néha rükvercbe kéne tenni az időt –

Szigetelés

Megállított és felhajózott szigetemre

Kifejtetem: az én szigetem nem tied de nem értette
Vendég, azonban, lehet, hogy lehetsz, ha jól viselkedsz
nem értette. – Ennyi szigettelen potyázót még nem láttam!
kiáltottam fel elszegényedetten
– Alkoss szigetet! – jótanácsoltam. Felhorgonyoztam
gázt adtam szigetemnek majd eltűntem a közelben

Égi problémák

Elszépülnek bennem a történetek
A fogaskerekeken csikorgó történetek
Nagyon szépek lettek: egy-egy falatka felhő
egy falatka éggel fejem körül röpködőben
De jön a vadász: a felhő-és-égvadász
és lesprézi őket Mindig ezt rémálmodom
Majd jönnek a sírásók és elkezdik lapátolni az eget
Nem tudom mit kéne tennem hogy kisiklassam reményeiket

Nem találok a helyem

Most
elbújok
olyan mélyre
hogy engem onnan
ép elmével
ki nem kapar
senki

álmodom
persze magam alkotom
és a kívül-
belül hordható
kabátomat fogom
felvenni

lenni vagy
nem lenni
lei kell söpörni
vissza fog jönni
éj-mélysége is
felszíni

Park

Milyen üres és néma ez a park
ez a park én vagyok

látod

csupa elhullatott lábnyom
össze-vissza
egymásba gabalyodva

talán
el kéne indulnom

hiába indulnék el
indulatom is velem viselő
egy zárt rendszer energiája
megmarad nem vész el

hiába

látnál ott több
egymást zabáló lábnyomot

III

Figuratív csönd

Figuratív csönd méter magasan
Végesség tudatom spagettival csomózom össze
A virtuális szabadság hullámhosszán zúgolódnak az
angyalok
Isten saját hátát festi
A Sátán megsúgja nekem mi a pokol:
Sejtnek lenni ismeretlen szervezetben
Az almát kiharapom a Bibliából
Szeméremdombom felszáll García Lorca festményére
(De ne kasztráljanak! Keresztelő Szent János feje maradjon
a tálban!)
Péniszek jázmint virágzanak
Szeméremajkak lanyhán tapsikolnak

Gyerekek kétéltűvé serdülnek –
 A hiba is meghibásodik
 A felnőttek egylakivá konolculnak vissza
 A múzeumok fegyvereket mutogatnak
 A zálogház csontkollekciókat gyűjt
 Az életem 20 dollárt se ér
 Bár súlyos vagyok: 50 kiló tiszta nyershús
 Prüszkölök egy belélegzett álomtól
 Káromkodik a lélegzetem is
 A szerelem elgombásodik szívemben
 Egy séta a legelső bárig tart
 A pincér felszolgál egy gyászjelentést
 Én a végtelent szívom be majd letiidözöm
 A cigarettavégről leverem a halált
 Fizetek Leverek egy ékezetet: Fialtak az uccán
 A számban megpenészesednek a szavak
 A versben elidegenednek egymástól a sorok
 Kopp
 Kopp
 Lépteim dübörögnek mint egetlyuggató esernyők
 vájtfülűeknek
 Egy figura mögöttem a csöndem szinkronizálja
 Hullaszaga van az időnek és szürkébb mint egy halott
 Az ég befaija a maradék fényt
 mint falánk gyerek a vattacukrot

Nyaralás a tengerparton

Fölnyerített a hajnal
 Az égre felgördült a Nap
 A tenger hullámzott modortalanul
 Kócos szívéből egy cápa megugrott pár tripla Axelt
 A forró homok lábamat nyaldosta
 Bőröm rongyossá égett
 Szívem forralt valamit:
 az én levelemben akart megfőni
 Az utcán a görögök görögösen tülekedtek
 Itt még egy légy is elüthet
 A forróság átszítalta nézeteimet:
 Haza ott van ahol árnyék is van
 Egy pálmafa adott menedékjogot
 Tövébe fészkeltem
 A távolban külön nyelvek fűszerezték a csöndet
 Az ég fehér lett mint egy be nem álmodott álom
 Elaludtam
 A szobában narancslével zuhanyoztam
 Sudár pálmafák feküdtek mellém az ágyba
 Hajnalban visszalopódtak őrhelyükre
 A hajnal kukorékolt

A Nap napszemüveget viselt

Az átlag

Átlagos arcélével
átlagos két szemével
átlagosan kopaszodó hajával
átlagos fülcimpáival
átlagosan termelődő fülzsírjával
átlagos orrával
átlagosan termelődő taknyával
átlagosan széles vállával
átlagosan görbe hátával
átlagosan hájasodó hasával
átlagosnak mondható lábával
fölállt és kinyilatkozta:
„Én vagyok az átlag”

Oda lett a

Az óda oda
Az emberek kezdenek kiilleszkedni a társadalomból
A szentjeink kezdenek a fejünkre nőni
Én torkig vagyok az állig érő igazságokkal
Egy szál ige száll tova röpül
Pedig pehelysúlyú igazság bajnoka lehetne
S a félkegyelmű szíve elfér-e egy bankár pénztárcájában?

Zsácutca

Kíméletlen vagyok mint egy nagyhatalom
a szavam szóra rántja szádat
rongyos lesz mint egy üvöltő tömeg
ki nem tudja mi ellen lázad

Csöndem terjed mint városban a köd
sután oson mindent homállyal mázol
feszítenél de nincs kereszt se szög
utcán némán laposra fázol

Mondanám hogy van harmadik út
se szájtépés se fogkocogtató csönd
az ismeretlen szerző mégis úgy dönt

e városból nincs többé kiút

Magyar foci

Fejekkel dekázunk
leeresztett agyakat passzolgatunk
a baj csak az
hogyan kapura játszunk
és sohase hibázunk:
minden kicsi gólunk
hazát tépő öngól

A kiválasztott

Micsoda virradat
párnaharc a kórházteremben

Sok fiú riogat
a kiválasztott egyet

Mért pont én vagyok az
én nem csináltam semmit

Mért nem ő vagy amaz
én nem bántottam senkit

Hol van a hat bátyám
ők biztos szétvernének

Hol van a hét húgom
siratót rendeznének

Ó, anyám, ó, apám
mért hagytál egy kórházteremben

Kiválasztott lettem
fenevadak tépnek
olyan vagyok mint ők
hat álomból jönnek
hét meséből jönnek
olyan vagyok mint ők
Kiválasztott lettem

Óhaj

Bárcsak
ne lennék
költő író tanító
vagy egyéb afféle parazita
Lennék inkább
jogász bankár ekonomista
aki hasznot hajt
vagy lennék
takarító
aki kisöpri a hasznot

OK

Úgy érzem OK vagyok. És egy szál mosolyommal fölényesen lekaszabolom a körülöttem zúgolódó virágokat. Úgy érzem OK vagyok, de vajon jól érzem-e. Ilyenkor egy picit megbillenek. Ilyenkor egy kicsit megbillenek, ha ilyeneket kérdezek, pedig kérdezek ilyeneket is, de megbillenni nem szeretek. Pedig azok a betűk – az „O”, „K” betűk – olyan nagy betűk, olyan kapitálisak. Kibillenteni őket, úgy érzem, nem lehet. És olyan jó két ilyen stabil betűt magam mögött tudni, magam elé tolni. Mert olyan, mintha lenne papám és mamám és nagypapám és nagymamám is egyben. Akik erősek, kiemelkednek. És kiemelten szeretnek. De ha már ők nincsenek, mert valahogy nem léteztek őket össze a sors, hát legalább van ez a kapaszkodó betűkettes. Ez a betűpáros. Ez a páros. Ez a pár. És úgy tűnik, összeillettek. És van rá biztosíték. Van rá garancia, mert amióta tudom az eszem, e betűk együtt nőttek velem.

Párbeszéd

Hogyan használod ezt a kibaszott nyelvet!
Egy szót sem találtál mely hozzád idomulna
veled viszonyulna ami hibás vagy durva
mint egy ima. Nem. Túlminden ott van a helyén. Túl
egyszerű túl sima Istenem elcsúszok rajta.
O ha látnék egy otromba mozdulatot találnék egy elvétett
ikes igét egy vájatot ahol beáramolhatnék. De nem. Védett
vagy mint csönddel tömített pórusaid. Bármit üvölthetek
úgysem hallod meg. Bármit mondhatok átértelmezed.
Bármit tehetek észre sem veszed. Szabad vagyok
mint egy szörnyeteg. Mondd mikortól vagy ilyen
megmásíthatatlan. Holtól vagy ilyen kikezdzhetetlen.
Ilyen halott amilyennel Jézus sem bajlódott.
Milyen volt élve temetkezni milyen lehet
létezve nem lenni.
Ha eltűnsz mint emlékeimben

egy álmos délutáni séta
hogyan válthatlak még valóra?

Útban a Nagy Ő-höz

*„Do not go gentle into that good night
Rage, rage against the dying of the light”
Dylan Thomas*

A csönded mindig is irigyeltem
Ezt a kizáró fátyolos csöndet

Egy halott leheletéből táplálkozik

Milyen statusquón pedálozol nyílegyenesen a sírba
Miféle járgány – kisiklatni nem lehet csakis a célba
Hiába vagyok terrorista nincs hely a számomra

Lélegzeted csöndes egyenletes
Akár egészséges is lehetnél
Csak ez a bamba nyugalom hibernált energia
az egyévszakos élet mi elárul téged
az önként vállalt örök Szibéria

Pofavers

Egy pofás kis verset akart írni
mi lehozható egy lapban
Izzott benne az indulat
dobbant benne a ritmus
ragályossá váltak a rímek
Hagyta; siklasszák ki versét a rímek
mehagyta a jambikus alapzajt
csak az indulat sikkadt el valahol
e rímbarát környezetben
De mi mást akarhatna ma:
egy pofás kis verset lehozni egy lapban
amiért egy pofa sört fizetnek...

Valóság

Akkor valóság volt nekem
az a vers

most nem értem
nem ismerem
idegen

mint a szemben
felém törekvő
járókelő

Baleset

Állok;
várok
egy jelre
mely majd össze-
patentolja a világot

Félek, persze
véletlen? balszerencse?
hozzá igazítom magam
mint áldozat gyilkosához

Egy nyáron át

Zoknidon egy Van Gogh kép bűzlik
a művészet elért bokáig
pállott bár Vincent illatot festett bele
de mosható: egy nyár végez vele

Zárt rendszer

Oly messze már a sírás
évekre visszarímelő
istennel mit is alkudoznék
árnyékára hasalt a kő

Három a költő

Az első dühös
A másik elvan vagy elillan
A harmadik szintén dühös de nem fókuszálja dühét

Az első tudatosan kíméletlen – 2H-s ceruzával ír
A második szabad de szabadságát nem osztja meg senkivel
Az első a szabadságát trenírozza a saját szolgálatába akarja
állítani
A harmadik állít; sose kérdez
állításait szobrokká formázza majd azokba lő bele
A második se nem állít se nem kérdez; a kettő között
sasszézik
Az első kérdez de azonnal feleletet is ad rá
A harmadik néha furcsán viselkedik:
Lenézi társait elsöpri állításait és maga áll fel a talapzatra
Leginkább a Szabadság-szobor allűrjeit veszi fel
A második jót röhög rajta
de tapsol is és vállveregetve lesegíti amikor amaz elfárad
Az első visszataszítónak tartja a mutatványt
azonmód felszögezi gyűlölete céltáblájára
egy ideig még használja
A harmadik nem láthatja az elsőt
mert az titokban nyomoz
A második legszívesebben békét teremtene
de hát az utak nem igazán kereszteződnek
A másik gondol egyet és felszívódik:
úgy van ott hogy nincs van azaz úgy ott hogy nincs légyott
A harmadik leül a járdaszélre és a második
márkátlan cipőjéhez beszél egészen elcsüggedten
Az első eljátszik a gondolattal
hogyan most még egyszer utoljára

a saját gondolatai

nyomába ered...
végül hazaballag
A második szitává lényegül úgyhogy a harmadik könnyedén
átlát rajta
meglátja a Szabadság-szobrot – részleteiben –
és elkezd imádkozni
A második meghallja imáját
megbocsátja neki vétkeit
Az ifjú elszabadultan elrobog
A második II. Szabadság-szoborrá lényegül

Vigasz

(költőknek és olvasóknak egyaránt)

Ha volt; lesz még pár sora. –
Minden költő utolsó sora
mégiscsak a fogsora.

Készült 500 példányban

**Ez a
293
példány**

**ISBN 963 440 866 4
ISSN 0866 – 4420**

Felelős kiadó a szerző

Felelős szerkesztő Tabák András

**020130 Tótfalusi Tannyomda, Budapest
Felelős vezető Nagy Lajos igazgató**

Terjeszti a Könyvtárellátó Közhasznú Társaság
